

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2016 r. – Léon Van Parys/Komisja**(Sprawa T-125/16)**

(2016/C 175/32)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Firma Léon Van Parys (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Vlaemminck, B. Van Vooren i R. Verbeke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016) 95 wersja ostateczna z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie REC 07/07(REV), w której stwierdzono, że zaksięgowanie retrospektywne należności celnych przywozowych jest zasadne i że umorzenie tychże należności jest zasadne w odniesieniu do dłużnika celnego oraz częściowo zasadne w przypadku innego dłużnika celnego, ale niezasadne w pozostałym zakresie w odniesieniu do tego konkretnego dłużnika, a także w sprawie zmiany decyzji Komisji C(2010)2852 z dnia 6 maja 2010 r.;
- stwierdzenie, że art. 909 rozporządzenia nr 2454/93⁽¹⁾ wywołuje pełny skutek na korzyść skarżącej w niniejszej sprawie w następstwie wyroku Sądu w sprawie T-324/10, w którym Sąd na korzyść (obecnej i ówczesnej) skarżącej stwierdził nieważność art. 1 ust. 3 pierwotnej decyzji C(2010)2858, tak że zgodnie z art. 909 rozporządzenia nr 2454/93 obecna skarżąca korzysta z pełnego umorzenia długu celnego oraz wszystkich związanych z nim odsetek i kosztów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 907 i 909 rozporządzenia nr 2454/93 oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarżąca podnosi, że korzystne dla niej skutki prawne wyroku wydanego w dniu 19 marca 2013 r. w sprawie T-324/10, Firma Van Parys/Komisja (EU:T:2013:136) nie wymagają podejmowania dalszych kroków. W konsekwencji uważa ona, że nie ma potrzeby by Komisja wydawała kolejną decyzję w celu wyeliminowania stwierdzonej przez Sąd niezgodności z prawem, a skarżąca może wywodzić skutki prawne z art. 909 rozporządzenia nr 2454/93.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 907 rozporządzenia nr 2454/93 oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarżąca argumentuje, że Komisja nadużyła kompetencji umożliwiającej jej żądanie uzupełniających informacji na podstawie art. 907 rozporządzenia nr 2454/93 w celu uniknięcia stosowania art. 909 rozporządzenia nr 2454/93. Skarżąca twierdzi, że Komisja dysponowała już żądanymi informacjami.

3. Subsydiarny zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad dobrej administracji, ponieważ wykonanie wyroku z dnia 19 marca 2013 r., T-324/10 Firma Van Parys/Komisja (EU:T:2013:136) nie powinno było trwać dłużej aniżeli pierwotny, 9-miesięczny termin, ustanowiony w art. 907 rozporządzenia nr 2454/93.

4. W kolejnym stopniu subsydiarny zarzut czwarty dotyczy nadużycia przez Komisję kompetencji, ponieważ Komisja bada sprawę całkowicie od nowa i dochodzi do wniosku pozostającego w sprzeczności z ustaleniami wyroku Sądu z dnia 19 marca 2013 r. T-324/10, Firma Van Parys/Komisja (EU:T:2013:136).
5. W kolejnym stopniu subsydiarny zarzut piąty dotyczy błędnej wykładni ram prawnych organizacji rynku bananów i naruszenia zasady równego traktowania.
- Zawarcie przez skarżącą umowy leasingu w celu nabycia prawa do korzystania z pozwoleń na przywóz stanowi jej zdaniem możliwość przewidzianą prawnie w ramach rozporządzenia nr 2362/98 ⁽²⁾ oraz powszechną praktykę akceptowaną przez WTO.
 - Nie może to być postrzegane jako brak staranności importera jeśli nie jest tak w przypadku agenta celnego lub innego importera korzystającego z niezbywalnej licencji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 6, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2362/98 z dnia 28 października 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do przywozów bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 293, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2016 r. – SureID/EUIPO (SUREID)

(Sprawa T-128/16)

(2016/C 175/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SureID Inc. (Hillsboro, Oregon, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: B. Brandreth, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SUREID” – zgłoszenie nr 13 698 675

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie R 1478/2015-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przed Izłą Odwoławczą i przed Sądem.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
